

ЛІТЕРАТУРА

1. Організація бухгалтерського обліку: [навч. посіб. для студентів вузів спеціальності 7.050.106 "Облік і аудит"] / Ф.Ф. Бутинець, О.В. Олійник, М.М. Шигун, С.М. Шулепова. [2-е вид., доп. і перероб.] – Житомир: ЖІТІ, 2001. – 576 с.
2. Сопко В.В. Організація бухгалтерського обліку, економічного контролю та аналізу: [Підручник]. / В.В. Сопко, В.П. Завгородній – К.: КНЕУ, 2004. – 412 с.
3. Методичні рекомендації щодо складання розпорядчого документа про облікову політику підприємства, затверджені наказом Міністерства аграрної політики від 17.12.2007 р. № 921 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.minagro.kiev.ua/>
4. Методичні рекомендації по застосуванню спеціалізованих форм первинних документів з обліку довгострокових і поточних біологічних активів в сільськогосподарських підприємствах, затверджені наказом Міністерства аграрної політики України від 21.02.2008 р. № 73 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.minagro.kiev.ua/>
5. Методичні рекомендації щодо застосування спеціалізованих форм первинних документів з обліку виробничих запасів в сільськогосподарських підприємствах, затверджені наказом Міністерства агропромислової політики від 21.12.2007 р. № 929 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.minagro.kiev.ua/>
6. Методичні рекомендації щодо застосування реєстрів журнально-ордерної форми обліку для сільськогосподарських підприємств, затверджені наказом Мінагрополітики України від 04.06.2009 р. № 390 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.minagro.kiev.ua/page/?8404>.

УДК 658.15:339.37

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ОБЛІКУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ
ТА НАПРЯМКИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Манілюк М.Ф.,

Остапенко Л.І.

Черкаський державний технологічний університет

Рассмотрено проблемы, касающиеся требований законодательно-нормативных документов с регуляторной политики формирования информации в бухгалтерском учете основных средств. Определены проблемные вопросы, которые необходимо решить на законодательном уровне. Предлагается внесение конкретных изменений к уже действующим законам с целью согласованности и гармонизации финансового и налогового учета основных средств.

Ключевые слова: *основные средства, основные фонды, амортизационные отчисления, амортизация, справедливая стоимость, рыночная стоимость, чистая стоимость.*

The problems relating to the requirements of legislative regulations concerning regulatory policy of information formation in the accounting of fixed assets. Problem issues to be solved at legislative level are identified. Specific changes to existing laws with the purpose of coordination and harmonization of financial and tax accounting of fixed assets are proposed.

Key words: *fixed assets, depreciation, amortization, fair value, market value, net worth.*

Постановка проблеми. На сьогоднішньому етапі розвитку бухгалтерського обліку відсутня єдина система фінансового, податкового і управлінського обліку. Маємо ситуацію при якій облік основних засобів будується за різними системами. Причиною багатьох проблем обліку основних засобів є недостатньо теоретичне та методологічне обґрунтування і неузгодженість нормативно - правових вимог, щодо визнання та визначення суті основних засобів (фондів), оцінці і класифікації, нарахування амортизації та відображення витрат з ремонту, реконструкції, модернізації та списання об'єктів основних засобів.

Метою статті є аналіз змісту нормативно-правових документів з питань формування інформації та визначення їх головних вимог і правил у бухгалтерському і податковому обліку основних засобів. Запропонувати основні напрямки вирішення проблемних питань з метою одержання достовірної інформації необхідної для прийняття управлінських рішень щодо оновлення основних засобів, шляхом списання зношених об'єктів та вкладання коштів у придбання нових основних засобів, впровадження нових технологій та іншого поліпшення об'єктів з метою забезпечення ефективного господарювання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми обліку основних засобів є предметом досліджень багатьох українських науковців. Серед них велику увагу теорії і практики обліку основних засобів приділяють вчені С.Ф. Голов, В.В. Собко, Н.М. Ткаченко, Ф.Ф. Бутинець. Вчені досліджують ті чи інші теоретико-методологічні та практичні питання обліку основних засобів. Значним внеском у розвиток теорії та практики обліку основних засобів є роботи: Н.М. Малюги "Шляхи удосконалення оцінки в бухгалтерського обліку: теорія, практика, перспективи", М.І. Бондаря "Облік і аудит основних засобів", М.М. Зюкова "Удосконалення обліку та аналізу основних засобів", О.П. Гаценко "Облік необоротних активів в умовах формування ринкових відносин". Велике значення для розвитку обліку основних засобів має наукова праця М. Герасимчука, який зосереджує увагу на загальних питаннях амортизаційних відрахувань, як джерела збільшення інвестицій на відтворення і поліпшення якісного стану основних засобів.

Виклад основного матеріалу. Основні засоби становлять матеріально-технічну базу будь-якого виробництва, будь-якої підприємницької діяльності, вони характеризують їх виробничу потужність. Характерними особливостями основних засобів є: використання в натуральному вигляді впродовж тривалого часу, але вони мають обмежений строк використання; поступова втрата можливої подальшої експлуатації або втрата доцільності подальшої експлуатації; відшкодування вартості через механізм поступової амортизації.

Завданням бухгалтерського обліку основних засобів є: забезпечення достовірною інформацією про наявність і рух об'єктів; правильне визначення вартості об'єктів при надходженні, переміщенні та вибутті; отримання оперативних даних про економічну вигоду від їх використання; правильне визначення зносу (амортизації); контроль за витратами на ремонт, реконструкцію, модернізацію та підтримку об'єктів в робочому стані.

Необхідною умовою виконання завдань обліку основних засобів є дотримання законодавчо-нормативних вимог і облікової політики підприємства, які є основою правильного ведення обліку основних засобів.

Дослідження законодавчо-нормативних актів, огляд економічної літератури, наукових праць дало можливість визначити коло недостатньо опрацьованих теоретичних та методичних питань, які потребують обґрунтування їх економічної сутності та узгодженості вимог щодо бухгалтерського обліку основних засобів.

В першу чергу, це недостатнє теоретичне та методологічне обґрунтування і тлумачення термінів "Основні засоби" і "Основні фонди". Кожен із цих термінів має своє економічне призначення і за суттю не ідентичні. Але виходячи з визначення терміну "Основні засоби" поданого в П(С)БО 7 "Основні засоби" та терміну "Основні фонди" – в Законі України "Про оподаткування прибутку підприємств", можна зробити висновок, що використовують їх щодо одних і тих самих об'єктів.

У податковому обліку під терміном "Основні фонди" розуміють, матеріальні цінності, що використовуються у господарській діяльності платника податку протягом періоду, який перевищує 365 календарних днів із дати введення в експлуатацію таких матеріальних цінностей, вартість яких поступово зменшується у зв'язку з фізичним або моральним зносом [2].

У бухгалтерському обліку під терміном "Основні засоби" розуміють матеріальні активи, які підприємство утримує з метою використання їх у процесі виробництва або постачання товарів, надання послуг, здавання в оренду іншим особам або для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій, очікування строк корисного використання (експлуатації) яких більше одного року (або операційного циклу, якщо він довший за рік) (п. 4, П(С)БО 7).

Отже, визначення терміна "Основні фонди" більше збігається з економічним розумінням, ніж визначення терміна "Основні засоби".

При цьому треба враховувати те, що в Законі України "Про оподаткування прибутку підприємств" ідеться лише про основні фонди, які використовуються у виробничій діяльності підприємства і за якими нараховується амортизація, у П(С)БО 7 – про основні засоби за всіма їх видами, незалежно від того, чи беруть участь засоби у виробничій діяльності чи належать до об'єктів іншої інфраструктури. Пропонується більш ґрунтовно дати визначення терміну "Основні засоби". "Основні засоби" – це засоби праці, які багаторазово (більше року) беруть участь у процесі виробництва (або постачання товарів, надання послуг, здавання в оренду для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій) очікуваний строк корисного використання (експлуатації), яких більше одного року (або операційного циклу, якщо він довший за рік), зберігають при цьому свою натуральну форму, поступово зношуються і частково переносять свою вартість на виготовлену продукцію або виконану роботу, надану послугу у вигляді амортизаційних відрахувань, а частково на збільшення первісної (переоціненої) вартості основних засобів [8].

В економічній теорії частина вартості основних фондів, яка переноситься на вартість виготовленої продукції, виконаних робіт, наданих послуг називають амортизаційними відрахуваннями. Про амортизаційні відрахування сказано в Законі України "Про оподаткування прибутку підприємств".

Вважаємо доцільним внести зміни у визначення терміну "амортизація" і за основу взяти визначення, що наведено у Законі України "Про оподаткування прибутку підприємств" та не суперечить міжнародним стандартам, яке подано у МСФЗ 16 "Основні засоби". Аналіз законодавчо-нормативних вимог нарахування амортизації у бухгалтерському та податковому обліку свідчить, що чинна амортизаційна політика економічно не обґрунтована і не дозволяє прискорення оновлення основних засобів та встановлення об'єктивних термінів їх експлуатації.

На практиці виникають проблеми на етапі визнання об'єкта основних засобів. Визначення терміну "визнання" немає в законодавчо-нормативних актах України. Скориставшись МСФЗ дозволяє зробити висновок про те, що "визнання" це процедура стандарту і є обов'язкова для всіх об'єктів обліку. Ця процедура дозволяє визначити місце об'єкта в обліку і звітності та встановити чи є об'єкт активом або витратами.

Для цілей бухгалтерського обліку об'єкт основних засобів визначається активом, якщо існує імовірність того, що підприємство отримує в майбутньому економічні вигоди від його використання та вартість його може бути достовірно визначена (п. 6 П(С)БО 7). Але не зрозуміло або спочатку об'єкт визначається активом, а потім об'єктом основних засобів, або навпаки. Згідно з п. 4 П(С)БО 7 основні засоби – це матеріальні активи, а з п. 6 П(С)БО 7 – об'єкт визначається активом. Вирішення цього питання має принципове значення по суті, тому що можлива ситуація, коли об'єкт призначений для використання більше року(або операційного циклу, якщо він довший за рік) не буде визначений активом і не буде обліковуватися на балансі підприємства, а витрати буде включено до складу витрат періоду придбання.

Порівняльний аналіз норм визначення основних засобів з критеріями визнання об'єкта активом дозволяє виявити їх відмінності, а саме визнання активом передбачає отримання економічної вигоди, а у визначенні "Основні засоби" така вимога відсутня. Це питання потребує вирішення, адже крім економічного змісту, є питання суттєвості інформації (п. 3 П(С)БО 1), але в практиці роботи підприємств використання суттєвості інформації стримується відсутністю досвіду. На сьогодні об'єкт, що відповідає визначенню терміна "Основні засоби" автоматично визнається активом, тобто процедура визнання фактично зводиться до визначення строку використання.

Проблемним питанням є правильне визначення кількості об'єктів, які слід відобразити в обліку, якщо об'єкт складається з кількох предметів, які мають різний строк використання, а вартість в документах наведена загальною сумою, то виникають питання:

- що слід визнати об'єктом;
- як визначити вартість кожного об'єкта на етапі їх оцінки;
- як визначити суму збільшення вартості відповідної класифікаційної групи;
- як визначити, що здійснені витрати підлягають відображенню в податковому обліку і що вони підлягають амортизації, а не включаються до валових витрат.

Отже, виникає дві процедури: бухгалтерська процедура потребує включення об'єкта до складу основних засобів, який відповідає критеріям визнання і податкова процедура, яка потребує віднесення витрат до витрат, що підлягають амортизації або до валових витрат.

Для вирішення точності визнання об'єкта, його призначення і використання доцільно на етапі придбання обґрунтувати мету придбання, строк використання та обґрунтувати єдині принципи визначення об'єктів обліку основних засобів. Чітке й детальне вирішення цих питань дозволяє бухгалтеру уникнути помилок на етапі визнання об'єкта основним засобом.

Особливо важливе практичне значення в обліку мають питання правильного формування первісної, справедливої, ліквідаційної, амортизаційної та відновлювальної вартості об'єктів основних засобів. Перелік витрат, які формують первісну вартість об'єкта основних засобів залежно від шляхів надходження наведено в П(С)БО 7 та у Методичних рекомендаціях з обліку основних засобів. Формування балансової вартості групи основних засобів з метою нарахування амортизації у податковому обліку регламентується Законом України "Про оподаткування прибутку підприємств" (п. 8.4.1). Суттєвим недоліком є встановлення єдиних норм амортизаційних відрахувань на групу основних засобів, які економічно не обґрунтовані а також невдала класифікація основних фондів на 4 групи. Ці недоліки ускладнюють проведення аналізу використання основних засобів. Первісною вартістю об'єктів отриманих

безоплатно або внесених до статутного капіталу підприємства є їх справедлива вартість. Визначення справедливої вартості наведено в П(С)БО 19 "Об'єднання підприємств". Справедлива вартість – це сума, за якою може бути здійснена обмін активом, або оплата зобов'язання в результаті операцій між обізнаними, зацікавленими та незалежними сторонами [4].

Для окремих об'єктів основних засобів справедливою вартістю визначено ринкову вартість. Ринкова вартість – це вартість, за яку можливе відчуження об'єкта на ринку подібного майна на дату оцінки за угодами укладеними між покупцем та продавцем, після проведення відповідного маркетингу і за умови, що кожен, з сторін діяла із знанням справи, розсудливо і без примусу (п. 1 ПКМУ № 1440).

Методичні підходи до оцінки майна та їх основних засобів і процедур, пов'язаних з визначенням ринкової вартості розкривають стандарти затверджені постановами КМУ:

1. Постанова КМУ від 11.09.2003 р. № 1440 "Загальні засади оцінки майна і майнових прав";
2. Постанова КМУ від 28.10.2004 р. №1442 "Оцінка нерухомого майна";
3. Постанова КМУ від 29.11.2006р. №1655 "Оцінка цілісних майнових комплексів".

Первісна вартість основних засобів збільшується на суму витрат, пов'язана з поліпшенням об'єкта, що призводить до збільшення майбутніх економічних вигод, первісно очікуваних від використання об'єкта.

Витрати на поліпшення об'єкта основних засобів для відновлення майбутніх економічних вигод в бухгалтерському обліку відносяться до капітальних інвестицій за умови, що балансова вартість не перевищує суми його очікуваного відшкодування. Такий висновок впливає з положень п.14 П(С)БО 7 та п.29.31 Методичних рекомендацій з обліку основних засобів.

Порядок податкового обліку витрат на ремонт основних фондів регламентується податковим законодавством. В податковому обліку немає значення характер здійснюваних ремонтних робіт, будь-які витрати на ремонт і поліпшення основних фондів зменшують оподаткований прибуток за правилами установленними п. 8.7.1 ст. 8 ЗУ "Про оподаткування прибутку підприємств". Частина витрат на ремонт і поліпшення об'єктів основних засобів у межах 10-відсоткового ліміту балансової вартості груп, що на початок звітного року станом на 1 січня звітного року відносяться до валових витрат, решту витрат, що перевищують зазначену суму відноситься на збільшення балансової вартості груп 2, 3, 4 і балансової вартості окремого об'єкта основних фондів групи 1 та підлягають амортизації за передбаченими нормами з наступного кварталу за кварталом проведення ремонту, реконструкції, модернізації, технічного переоснащення та інших видів поліпшення і складання акта приймання – здачі відремонтованих, реконструйованих і модернізованих об'єктів основних засобів (Ф № ОЗ-2). Отже, податковий облік витрат на ремонт основних засобів відрізняється від правил, що застосовуються у бухгалтерському обліку.

Зміна вартості об'єкта основних засобів проводиться в результаті його переоцінки. Доволі складним є порядок переоцінки об'єктів основних засобів.

Міністерство фінансів України рекомендує дотримання двох критеріїв (п. 6 листа МФУ від 29.07.2003 р. № 04230-108):

- 1) 10 – відсоткового відхилення залишкової вартості від його справедливої вартості;
- 2) одного відсотку чистого прибутку підприємства.

У результаті переоцінок у бухгалтерському обліку змінюється вартість основних засобів, у податковому обліку – залишається незмінною.

У разі переоцінки об'єкта на ту саму дату здійснюється переоцінка усіх об'єктів групи. Переоцінці основних засобів тієї групи, об'єкти, якої вже були переоцінені і надалі треба проводити, щоб їх залишкова вартість на дату балансу суттєво не відрізнялася від справедливої вартості (п. 16 П(С)БО 7).

Для об'єктивної оцінки основних засобів велике значення має реальне відображення в бухгалтерському обліку зменшення та відновлення корисності об'єктів основних засобів, згідно з нормами визначеними П(С)БО 7 "Основні засоби" та П(С)БО 28 "Зменшення корисності активів".

Згідно з п. 5 П(С)БО 28 підприємство обов'язково повинно оцінювати на дату річного балансу ознаки можливого зменшення (відновлення) корисності об'єктів основних засобів. Чинне законодавство не вимагає залучення професійних оцінювачів, тобто підприємство самостійно визначає ознаки для застосування процедури визначення зменшення (відновлення) корисності активів. За наявності ознак, перелік яких наведено в П(С)БО 28, підприємство порівнює залишкову вартість об'єктів основних засобів та суму очікуваного відшкодування, яка визначається як найбільша з двох величин:

- 1) чиста вартість реалізації об'єкта основних засобів;
- 2) теперішня вартість майбутніх чистих грошових надходжень від об'єкта основних засобів.

Під чистою вартістю реалізації об'єкта основних засобів розуміється справедлива вартість об'єкта за вирахуванням витрат на його реалізацію, за винятком фінансових витрат і витрат з податку (п. 9 П(С)БО 28).

При визначенні теперішньої вартості майбутніх чистих грошових надходжень від об'єкта основних засобів слід керуватися нормами п. 11 П(С)БО 28. Згідно з яким теперішня вартість визначається шляхом застосування відповідної ставки дисконту до майбутніх грошових потоків від використання об'єкту та його продажу (списання) після закінчення строку корисного використання (експлуатації). Така оцінка може визначатися на підставі фінансових планів підприємства, що охоплюють період не більше 5 років.

Якщо після відображення в обліку зменшення корисності активу, вартість знову зростає, то у цьому випадку відбудеться відновлення корисності об'єкта основних засобів.

Ознаки, які свідчать про відновлення корисності, – це:

- суттєве збільшення ринкової вартості активу протягом звітного періоду;
- відсоткове зменшення ринкових чи інших ставок, що може вплинути на ставку дисконту;
- інші свідчення того, що ефективність активу є чи буде кращою, ніж очікувалося.

При цьому збільшена балансова (залишкова) вартість внаслідок відновлення його корисності не повинна перевищувати балансову (залишкову) вартість цього активу визначену на дату відновлення корисності без урахування попередньої суми втрат від зменшення його корисності (п. 18 П(С)БО 28). Це означає, що відновлення корисності об'єкта основних засобів відображається в обліку лише після того, як буде відображено її зменшення.

Отже, балансова вартість об'єкта основних засобів не може бути збільшена до величини більшої, ніж вона досягла б без зменшення його корисності. У цьому полягає суттєва відмінність між дооцінкою та зміною корисності об'єкта основних засобів.

Порівняння процедури зменшення (відновлення) корисності основних засобів з процедурою їх переоцінки, дозволяє зробити висновок, що процедура оцінки зміни корисності технічно більш складніша, а тому на практиці, ця процедура проводиться рідко.

У податковому обліку переоцінка та зменшення (відновлення) корисності об'єкта основних засобів не впливає на величину балансової вартості груп основних фондів. Зміна вартості об'єктів і груп основних фондів, у податковому обліку відбувається в результаті індексації балансової вартості основних фондів.

Право на проведення індексації балансової вартості основних фондів передбачено п. 8.3.3 ст. 8 Закону України "Про оподаткування прибутку підприємств", але ця процедура не є обов'язковою. Індексація проводиться в тому випадку, якщо коефіцієнт індексації перевищує одиницю, тобто, річний індекс інфляції перевищує 110 %. Індексація здійснюється за результатом звітного (податкового) року на початок першого кварталу наступного року, станом на 1 січня. Оскільки сума індексації збільшує балансову вартість груп основних фондів, то в податковому обліку амортизуватиметься вже проіндексована вартість.

Суть в тому, що вирішення проблемних питань щодо правильного формування первісної, справедливої, балансової, ліквідаційної, амортизаційної та відновлювальної вартості об'єктів основних засобів є запорукою отримання достовірної інформації необхідної для аналізу ефективності їх використання і прийняття необхідних управлінських рішень.

Висновок. Бухгалтерський облік основних засобів на сьогодні має багато проблем, які насамперед стосуються недосконалості законодавчо-нормативних вимог. Виявлені проблемні питання потребують нового підходу до їх теоретичного, правового і методологічного вирішення.

Нормативно – правове та методологічне забезпечення обліку основних засобів свідчать про те, що вони утворюють обов'язкову систему вимог, але мають велику кількість суперечливих і навіть взаємовиключних норм і багато теоретичних помилок. Це стосується визнання, класифікації, оцінки, нарахування амортизації, списання об'єктів основних засобів, віднесення витрат з ремонту, реконструкції та модернізації на збільшення балансової вартості. Включення до вартості основних засобів величини витрат "на поліпшення" викривлює не тільки зміст нарахованої амортизації, а і залишкову вартість в цілому.

Вимагає законодавчого розв'язання питання більш ґрунтовного визначення термінів "Основні засоби", "Зносу необоротних активів", "Амортизації". Потребує методичного і економічного обґрунтування класифікація основних засобів, встановлених норм амортизаційних відрахувань та дата початку нарахування амортизації в податковому обліку. Що стосується норм амортизації, то доцільно було б використовувати поправочні коефіцієнти, що враховують специфічні умови експлуатації та режим роботи окремих об'єктів основних засобів (як це було до 1997 р.). Економічно необґрунтовано віднесення витрат на поліпшення основних засобів на збільшення їх вартості. Більш доцільним було б витрати на поліпшення об'єктів основних засобів списувати на фінансові результати і включати до валових витрат. Витрати на підтримку об'єктів основних засобів в робочому стані в момент їх виникнення відо-

бражати в складі витрат майбутніх періодів і поступово після їх розподілу списувати на витрати виробництва та витрати діяльності.

Пропонується при затвердженні законодавчо-нормативних документів конкретизувати терміни та використовувати однакові їх визначення відповідно до економічного змісту. Вирішення проблемних питань бачиться нам перш за все у поєднанні обліку основних засобів у єдине ціле за економічним змістом, методикою та технікою ведення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Закон України "Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні", від 16 липня 1999 року, № 996-ХІУ, зі змінами і доповненнями.
2. Закон України "Про оподаткування прибутку підприємств" від 22.05.97 № 283/97 зі змінами та доповненнями.
3. Закон України "Про податок на додану вартість" від 03.04.97 № 168/97 зі змінами та доповненнями.
4. Національні стандарти бухгалтерського обліку (Все про бухгалтерський облік № 10 (1527) 30 січня 2009 р. і № 15 (1532) 13 лютого 2009 р.).
5. Бондаря М.І. Облік і аудит основних засобів. – К.: КНЕУ, 2001.
6. Гаценко О.П. Облік необоротних активів в умовах формування ринкових відносин. – К.: Національний аграрний університет, 2000.
7. Малюга Н.М. Шляхи удосконалення оцінки в бухгалтерському обліку: теорія, практика, перспективи: Монографія. – Житомир, ЖІТІ, 1998. – 384 с.
8. Ткаченко Н.М. Теоретико-методологічні проблеми формування бухгалтерського фінансового обліку. – К., А.С.К., 2001. – 348 с.
9. Яценко В.М., Манілюк М.Ф., Гавриленко В.А. Організація обліку на підприємствах малого бізнесу: Навч. посібник. – Черкаси: ЧДТУ, 2009. – 215 с.

УДК 657 (075.8)

СКЛАДСЬКИЙ ОБЛІК ЗАПАСІВ: АКТУАЛЬНІ НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Бурдюг Н.В.

Кримський економічний інститут ДВНЗ

"Київський національний економічний університет ім. Вадима Гетьмана"

Должным образом организованное складское хозяйство является предпосылкой эффективного контроля за сохранностью запасов. В статье рассмотрены организация складского хозяйства и складской учет запасов. Предложены мероприятия по совершенствованию организации складского хозяйства: системы мониторинга за складским учетом и учета статусов движения запасов на складе.

Ключевые слова: *запасы, складской учет, система мониторинга, статусы движения запасов.*

Properly organized warehousing is a prerequisite for effective control of the remaining stocks. The article describes the organization of warehouse economy and warehouse inventory records. The measures for improvement of storage facilities such as stock control monitoring system and stock movement status accounting are proposed.

Key words: *inventory, stock control, monitoring system, stock movement status.*

Постановка проблеми. Облік руху запасів на складі має велике значення, тому що сприяє контролю за збереженням запасів, запобігає нестачам та крадіжкам. Бухгалтерія перевіряє правильність ведення складського обліку та використовує його дані. Тому пошук напрямів вдосконалення складського обліку запасів є досить актуальним.

Аналіз останніх досліджень. Складський облік запасів досліджували багато вчених, серед котрих слід виділити А.В. Лишиленко [3] та Ю.Д. Маляревського [4], які навели повний перелік складських документів по обліку надходження та вибуття запасів. Н.О. Гура [2] розглянув ведення карток складського обліку комірником. Ф.Ф. Бутинець [1] докладно розглянув складські документи та їх зв'язок з бухгалтерськими документами.

Таким чином, **метою статті** є пошук напрямів вдосконалення складського обліку запасів. Для досягнення визначеної мети необхідно вирішити наступні завдання: 1) визначити ознаки ефективного